

Kultura - Alternativních dvacet let s Indies

[2010-02-24] Autor: Vilém Faltýnek

Vydávání takzvané alternativní hudby je podnik leckdy riskantní, ale může také přinést nečekané plody. Firma Indies Record v Brně začala před dvaceti lety a trvá dodnes, byť původní trio zakladatelů se rozešlo a každý na značku Indies navazuje po svém. Majitel Indies Scope Milan Pálež se zaměřuje především na tu část hudební alternativy, která se inspirovuje různými formami lidové hudby.

Máte za sebou oslavy dvacátého výročí, jak proběhly?

„Já myslím, že byly veselé a bujaré, hrála muzika od čtyř hodin až do dvou do rána, takže si myslím, že to byly důstojné oslavy. Konaly se v brněnském klubu Fléda 14. února, protože právě 14. února jsme otevřeli naši první pobočku v Brně na ulici Milady Horákové.“

Milan Pálež, foto: Hanka M. (www.music-pioneer.net)

Co jste před těmi dvaceti dělal a jak jste přemýšlel, proč jste zakládal takové nakladatelství?

„Já jsem pracoval jako montér akustických zařízení. K hudbě jsem měl velmi blízko, protože my jsme vlastně jako vydavatelé pracovali už za bolševika, nahrávali jsme všelijaké koncerty, chodili jsme s cívkáčema na Hudbu Praha, na Jasnou páku a na Pražský výběr a pak jsme si ty nahrávky navzájem vyměňovali. Nahrávali jsme je na kazety, vyráběli jsme na ně obaly, popisovali je a šířili mezi sebou. Což byl samozřejmě logický důsledek toho, že v té době muzika, kterou jsme měli rádi, nemohla vycházet, takže jsme ji nahrávali pirátsky, řečeno z dnešního pohledu. V té době to tak ale nikdo nebral, protože jsme šířili vlastně hudbu, která nebyla běžně dostupná.“

Foto: www.music-pioneer.net

Byl to samizdat, hudební samizdat.

„Asi ano, hudební samizdat, protože jsme byli vlastně i sami vydavatelé a všechno dohromady.“

Pokus přejít na profesionální bázi - bylo to tenkrát jednoduché? Asi ano, věci se mohly tenkrát zdát jednoduché...

„Já jsem prostě přišel do práce a řekl jsem, že od pondělí končím, že si zakládám firmu. A tehdejší mistr mi řekl: A co výpovědní lhůta? Já jsem mu řekl, že chápu, že nějaká je, ale že mám teďka něco rozjetého. To bylo samozřejmě v době těsně po revoluci, takže všechno šlo a dělalo se to s nadšením. Nebyl tedy problém začít okamžitě nahrávat a vydávat a prodávat. My jsme samozřejmě začínali jako prodejna a půjčovna, protože v té době ještě nebyla k dispozici nahrávací studia. To všechno se vyvíjelo postupně. My jsme se až postupem času učili vydávat na profesionální úrovni. Když jsme vydali první titul, tak jsme ještě nebyli vydavatelé, to jsme byli jenom nadšenci, kteří to zkusili.“

A jaký byl ten první titul a kdy vyšel?

„První titul vyšel hned začátkem roku 1991 a byla to královéhradecká kapela Meat House Chicago I.R.A. a Petr Vyšohlíd. My jsme tenkrát stále čekali na nahrávku jeho nové kapely, protože jsme věděli, že už je nahraná, ale jeho tehdejší zřizovatel, ostravská firma Nar, se stále neměla k tomu ji vydat. A my jsme mu říkali pořád: ‚Tak Petře, kdy už to bude...‘ A on: ‚No ono to už asi nebude...‘ A my na něj, ať to donese, že ji necháme vylisovat - a tím jsme se vlastně stali vydavateli.“

Jak se proměnila oblast alternativní hudby od doby, kdy vy jste začínali, do dnešních dnů. Je dnes alternativní hudba totéž co tehdy?

„Tak to bude vždycky, protože alternativní hudba se vždy snaží nějak vymezit. Tehdejší alternativa se vymezovala vůči tehdejšímu popu, současná alternativa se vymezuje vůči současnému popu. Změnilo se to tak, že současné alternativní kapely umí za prvé lépe hrát, lépe umějí ovládat své nástroje, protože ty děcka, co to dělají, už mají školy. Můžou studovat, mají dobré vybavení a také čas. Z tohoto pohledu má dnešní alternativa vyšší profesionální úroveň. Kapely chtějí zaujmout, muzikanti chtějí být sví, originální, a tím už se vymezují proti popu, protože ten je stále stejný.“

Dáváte velký prostor začínajícím kapelám?

„Snažíme se, protože jedině tím se může posunout vydavatelství dál. Když objevíme novou kapelu, která je zajímavá, je dobrá a pokud-li se nám ji podaří prosadit, aby se o ní někdo dozvěděl, aby si koupil její desku, tak v tom já spatřuji smysl své práce. Současná kulturní politika státu je tak špatná, že nepodporuje tyto projekty.“

Zdeněk Bína a Jan Urbanec, foto:
www.music-pioneer.net

Zkoušel jste získat nějaké dotace?

„Žádal jsem několikrát o granty na různé projekty, od amatérských kapel přes jazzové projekty, a nikdy jsme nic nedostali. Jednou jsme dostali dotaci na knihu, to byla encyklopedie vinylových desek, ale na cédéčka jako taková vlastně nikdy. Protože tady asi stále ještě panuje ten názor, že jsme komerční firma a hudba je hudební průmysl a ten se musí uživit sám.“

Není tomu tak?

„Tak... je tomu tak. Však se živíme sami. Ale když vidím na druhou stranu, kolik peněz se z ministerstva kultury investuje do vážné hudby, tak mi to přijde i líto, protože některé naše projekty si s vážnou hudbou nežadají, dokonce si myslím, že jsou na vyšší úrovni, a šance získat na ně grant je velmi, velmi malá nebo nulová.“

Jaká deska, kterou jste za těch dvacet let vydal, byla nejúspěšnější?

„Máme několik hodně úspěšných desek. Ivě Bittové s Vladimírem Václavkem jsme vydali desku s názvem Bílé inferno, té se prodalo už asi 15 000 nosičů, ale nejprodávanější deskou firmy Indies je album O slunovratu, které natočil Jiří Pavlica s Hradišťanem na texty Jana Skácela. Nejznámější hit Voda obletěl veškerý rádiový éter a dodneška je to nejznámější píseň od Hradišťanu a není koncert, na kterém by ji nezahráli, protože publikum ji vždycky chce slyšet.“